

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

πάντι περρέχοισ' ἄστρα, φάος δ' ἐπί-
σχει θάλασσαν ἐπ' ἄλμυρῶν
ἴσως καὶ πολυανθέμοις ἀρούραις.

ἂ δ' ἔερσα καλὰ κέχνται, θεθάλαισι
δὲ βρόδα κάπάλ' ἄνθρυσκα καὶ
μελίλωτος ἀνθεμώδης.

πολλὰ δὲ ζαφοίταισ' ἀγανᾶς ἐπι-
μνασθεῖσ' Ἀθῆδος ἡμέρωι
λεπτιάν ποι φρένα, κῆρ δ' ἄσαι βορῆται.

κῆθι δ' ἔλθῃν ἄμμ' ὄξῃ βοᾶν τὰ δ' οὐ
νῶν τᾶπτυστα νύξ πολύως
γαρεῖει δι' ἄλως π....

I

Κι ἀγνή σὺν κρινολούλουδο ποθοῦσα νὰ πεθάνω.
Καὶ μέσα στὰναφυλλῆτά μου ἔκραινε αὐτὰ τὰ λόγια,
— Ἄχ, πόσα ἔμεις περάσαμε μαζὶ τὰ δυό, Σαπφούλα,
Μισεύω ἀθελητά μου ἐγὼ μακριὰ στὰ ξένα τόξα.—
Κ' ἐγὼ τῆς ἀποκρίθηκα ξεπροβοδίζοντάς την,
— ὦρα καλὴ κ' ἐμένα ἐσὺ μὴ μὲ ξεχνᾶς ποτέσ σου
Τίς ἔγνιες ξέρεις τίς, πού ἔμεις γιὰ σένα εἴχαμε πάντα.
Στὸ νοῦ σου, κ' ἂν τίς ξέχασες, φέρνω τίς ἐγὼ πάλι.
Τίς ὄμορφες ἡδονικὲς πιά λησιμονᾶς στιγμοῦλες.
Στεφάνια ἀπὸ τραντάφυλλα καὶ γιούλια πόσα ἐμένα,

Δὲ μοῦ φοροῦσες στὰ μαλλιά καὶ στὶς πλεξοῦδες γύρω,
Καὶ στὸν κρινόλαιμό μου ἐσὺ πόσα δὲ μοῦ κρεμοῦσες,
Στεφάνια μὲ τῆς Ἀνοιξῆς τὰ λούλουδα πλεγμένα.
Μὲ μυρωδιὲς βασιλικὲς μύρωνες τὸ κορμί σου,
Στὸ στρώμα ἀπάνω τάπαλό ποθοκοιμίζοντάς το.

ΣΤΗΝ ΑΤΘΙΔΑ

II

Ἀπὸ τίς Σάρδεϊς ὡς ἐδῶ συχνὰ πλανιέται ὁ νοῦς της,
Καὶ οἱ τρεῖς σὰ ζούσαμε μαζὶ θυμάμαι, ἡ Ἀριγνώτα,
Γιὰ σένα, πού γνωμάτευε θεᾶς μαστή, πὼς εἶσαι.
Κ' ἔνωθε στὸ τραγοῦδι σου πάντα χαρὰ μεγάλη.
Καὶ τώρα μὲς στὶς Αὔδισσες γυναῖκες ξεχωρίζει,
Σὺν ὄντας τὸ ροδόχρυσο στὸ σούρουπο φεγγάρι,
Φωτᾶει αἰθερολάμνοντας κ' ὅλα θαμπώνει τᾶστρα
Κι ἀπᾶς στὴν ἀρμυρόνερη θάλασσα φῶς ἀπλώνει,
Στοὺς κάμπους, τοὺς μυριάνθιστους, τοὺς μοσκοβολισμένους.
Πέφτει ἡ δροσοῦλα πρόσχαρη, εὐωδιάζουνε τὰ ρόδα,
Καὶ τάπαλά βλασταίνουνε χορτάρια, τὸ δροσάτο,
Τρανεύει λωτολούλουδο. Στὴ θύμηση, ξεχνιέται,
Τῆς λατρευτῆς Ἀθίδας τῆς στὰ ξένα ἡ Ἀριγνώτα,
Κι ἀπ' τὴ λαχτάρα ἡ ἀπαλὴ ψυχούλα κ' ἡ καρδιά της,
Βαραίνει ἀπὸ τὴ λύπη της κ' ἀπ' τὸν καῖμό βαραίνει.
Καὶ δυνατὰ μᾶς κρᾶζει αὐτὴ νὰ πάμε καρτερώντας
Τίποτα δὲ γροικᾶμε ἔμεις κ' ἡ Νύχτα, πού τὰ πάντα,
Μὲς ἀπ' τὰ πέλαγα ἀγροικᾶ, δὲν ἴστορεῖ τὸν πόθο.

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΜΕΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἐπεσε ἕνας γέρικος δέντρος μὲς στὸ λόγγο,
νύχτα. Νά, τὸ κοφτερὸ τραβήξε λεπίδι
ὁ διαβάτης· σ' ἕνα δρὺ μονομιᾶς τὸ μπίχγει.
Τὰ κορμιὰ ταραχτήκαν καὶ τὰ κλώνια σειοῦνται
ἄλκα καὶ χρυσαυριά, κόκκινα καὶ ροῦσσα
στράφτουνε, φλογίζουνε, χύνονται τὰ φύλλα.
Νοιώθει τὸ χτυπόκαρδο τῆς Κερᾶς τοῦ δάσου
καὶ μὲ τὴ γυμνάδι της ὁ φονιάς λιγώνει...
Λυπημένα τὴν ἀβγὴ τὸ πουλάκι κελαηδεῖ
«Ἐρμε, καὶ πού σοῦμελε νὰ σὲ φάῃ τὸ χῶμα».

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. Κ. Ἀντρ. Liverpool, Jul. Seb. καὶ P. Ρουσ. Bu-
dapest. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Ἀθ. Μίχ.
Πειραιᾶ. Τὸ γράμμα σου βλέπει, τυπώνεται. κ. Γ. Μπλ.
Γιάννα. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ σοῦ γρά-
ψουμε.